

9. ישוע מרפא צרעת ושיתוק

לוקס ה' 12-26

לוקס : מסע בעקבות חייו של ישוע

חימום קצר לפני שנתחיל: האם אי פעם היית חולה, פצוע, או מרותק למיטה, ושאלו אחרים היו צריכים לטפל בך? אם כן, איך החוויה הזאת השפיעה עליך?

במסגרת הלימוד שלנו היום, אנו נבחן שני מקרים בהם ישוע ריפא אנשים. כלומר, לא רק שישוע ריפא איש מצורע אלא הוא גם ריפא איש שהיה משותק. לפני שנתעמק באיש המצורע, בואו נבין מהי המשמעות של להיות חולה בצרעת.

מחלת הצרעת

הפרשן ויליאם ברקלי, מספר לנו שהיו שני סוגים של מחלת הצרעת בתקופתו של ישוע. "סוג אחד שהיה פחות חמור מהשני, והיה די דומה למחלת עור קשה מאוד. הסוג השני של המחלה החל מנקודה קטנה בגוף שאכל את הבשר עד שהחולה האומלל נשאר רק עם גדם של יד או רגל. זו הייתה חוויה ממשית של לחיות את המוות". ברקלי גם מספר לנו על החוויה והמשמעות של לחיות עם סוג כזה של צרעת:

זה יכול להתחיל עם גושי רקמה קטנים שמתפתחים לכיב. הכיבים מפתחים מוגלה נתעבת; הגבות נושרות; העיניים נראות כבוהות באופן תמידי; מיתרי הקול הופכים לכיבים, הקול נעשה צרוד, והנשימה מחרחרת. הידיים והרגליים תמיד מתכסות בכיבים. באופן הדרגתי, החולה המסכן הופך לגידול אחד שלם של כיבים. המחלה מסוג זה של צרעת יכולה להמשך לאורך תשע שנים, והיא מסתיימת בהפרעה נפשית, תרדמת ובסופו של דבר במוות.

צרעת עשויה להתחיל עם אובדן תחושה בחלק כלשהו בגוף; מערכת העצבים מושפעת באופן ישיר; השרירים מאבדים טונוס; הגידים מתכווצים עד כדי כך שהידיים נראות כמו טפרים. בהמשך מתפתחים כיבים בידיים וברגליים. באופן הדרגתי מתחילים לאבד את אצבעות הידיים והרגליים, עד שבסופו של דבר מאבדים יד או רגל שלמה. צרעת מהסוג הזה יכולה להמשך בין עשרים לשלושים שנה. זהו סוג נוראי של מוות שבו האדם מת באופן הדרגתי.¹

לוקס הרופא (זכור שלוקס היה רופא במקצועו) אומר לנו בפסוק 12 שהאיש הזה היה מכוסה בצרעת. אין ספק, שזהו הסוג הנורא ביותר של צרעת. ספר ויקרא נתן הוראות מאוד מפורשות לגבי מחלות עור שונות, וצרעת היא אחת מהן.

וְהַצָּרוּעַ אֲשֶׁר-בּוֹ הִנָּע, בְּגָדָיו יְהִי פְרָמִים וְרֵאשׁוֹ יְהִי פְרוּעַ, וְעַל-שָׂפָם, יַעֲטָה; וְטָמֵא טָמֵא, יִקְרָא. מו
כָּל-יְמֵי אֲשֶׁר הִנָּע בּוֹ, יְטָמֵא--טָמֵא הוּא: בְּדָד יֵשֵׁב, מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבּוֹ (ויקרא י"ג 45-56).

מצורעים לא יכלו לחיות בעיר. כמובן, זה אומר שהם לא יכלו ללכת לבית הכנסת או לבית המקדש בירושלים. הם היו מנוודים מהחברה. אנשים היו סוקלים אותם באבנים אם הם התקרבו יותר מידי. לעיתים קרובות, הצרעת השפיעה על מיתרי הקול שלהם, והם לא יכלו לדבר כראוי. במקרה שכזה, הם היו צריכים להסתובב בכל מקום עם פעמון ששימש בתור צליל אזהרה לכך שהם מתקרבים. הצרעת הייתה מחלה מדבקת, כך שאפילו משפחותיהם לא היו מתקרבות אליהם. זה התחיל בתור כתם על המצח, או על העפעפיים, או על כפות הידיים. ברגע שהמחלה התפרצה, השרירים נחלשו, והמצב החמיר עם הזמן. העור של המצורע נהיה כמו מומיה. זה לא היה חריג לראות את השפתיים של הקורבן נשמטות כלפי מטה וחושפות את השיניים.

צרעת היא מחלה מרדימה שמשפיעה על העצבים, כלומר, העצבים שנפגעו לא יכולים לחוש כאב. בהודו דיווחו על מצורעים שלא היו להם אצבעות כי חולדות כרסמו בעצמותיהם בזמן שהם ישנו, והם אפילו לא הרגישו שאצבעותיהם נאכלו. באחד המקרים, מצורע נהיה עיוור מכיוון שהשפריץ מים רותחים על פניו ושרף את עיניו. ידיו המצורעות לא הרגישו את המים הרותחים.

¹ תורגם מתוך: William Barclay, The Daily Study Bible: Matthew. Volume 1. Saint Andrew Press 1975, p. 295

במאמרו על מושבת המצורעים באיטו שבניגריה, שעליה הוא היה הממונה, כתב ד"ר א.ב. מקדונלד "המצורע חולה גם בראש וגם בגוף. מסיבה כלשהי קיים יחס שונה כלפי מחלת הצרעת מכל מחלה אחרת שמעוותת את הגוף. היא קשורה בבושה, אימה, ונושאת באופן מסתורי תחושת אשמה, אם כי המחלה נרכשה בתמימות כמו רוב המחלות המדבקות. לעיתים קרובות, בעקבות תחושת הדחייה והביזוי, מצורעים שוקלים להתאבד, ויש כאלה שעושים זאת." המצורע היה שנוא על ידי אחרים עד שהוא התחיל לשנוא את עצמו. לעיתים קרובות מצורעים התקבצו ביחד עם אחרים שסבלו כמוהם כדי לעזור אחד לשני. זה לא היה המצב במקרה זה. בפסקה שלנו, המצורע בא אל ישוע לבדו. איכשהו, הוא שמע על ישוע, אולי באמצעות קרוב משפחה שצעק אליו מרחוק.

מה הייתה ההרגשה לחיות כמו מצורע? איך הצרעת השפיעה על האדם הן מבחינה חברתית והן מבחינה רוחנית?

ישוע מרפא את האיש המצורע

בְּהִיּוֹתוֹ בְּאַחַת הָעָרִים בָּא אִישׁ נָגוּעַ כָּלֹּ בְּצָרְעַת. כַּאֲשֶׁר רָאָה אֶת יֵשׁוּעַ, נָפַל עַל פְּנָיו וְהִתְחַנָּן אֵלָיו: "אֲדֹנָי, אִם תִּרְצֶה תִּוְכַל לְטַהֵר אוֹתִי." יֵשׁוּעַ הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ וַיִּבְנֶגְעוּ בוֹ אָמַר: "רוּצֶה אָנֹכִי! הִטְהַר!" וּמִיָּד נִעְלְמָה הַצָּרְעַת. צָוָה עָלָיו יֵשׁוּעַ: "אַל תְּסַפֵּר לְאִישׁ", כִּי אִם לְךָ הִרְאָה אֶל הַכֹּהֵן וְהִקְרַב קִרְבָּן עַל טְהָרְתְּךָ, כְּמוֹ שְׁצָוָה מֹשֶׁה לְעֵדוֹת לָהֶם." אִוְלָם הַשְּׂמוּעָה עַל-אֲדֹתָיו הִלְכָה וְהִתְפַּשְּׁטָה וְהַמּוֹנִיִּים רַבִּים נִקְבְּצוּ לִשְׁמֹעַ וּלְהִרְפֹּא מִתַּחֲלוּאֵיהֶם, אַךְ הוּא הִנֵּה פוֹרֵשׁ אֶל מְקוֹמוֹת שׁוּמְמִים וּמִתְפַּלֵּל (לוקס ה' -12).16

שני הקטעים שנלמד היום, על האיש המצורע והאיש המשותק, הם דוגמאות של אנשים עם אמונה באלוהים. לאיש המשותק היו ארבעה חברים מלאי אמונה. כתוב, שללא אמונה, אי אפשר לרצות אותו (אל העברים ו' 16). למצורע הייתה אמונה ללכת לחפש את ישוע. הפסקה מספרת לנו כי "בְּהִיּוֹתוֹ בְּאַחַת הָעָרִים בָּא אִישׁ נָגוּעַ כָּלֹ בְּצָרְעַת" (פסוק 12). הפסוק הזה מספר לנו על הייאוש שהמצורע חש. הוא הסתכן בכך שייסקלו אותו בדרך כדי להגיע לעיר. עם זאת, עבור המצורע, זו הייתה החלטה של 'הכול או לא כלום'. בגדיו הקרועים ומראה העור שלו העידו באופן מוחלט שהוא מצורע מכיוון שלוקס מציין שהוא היה "מכוסה צרעת." נראה שתחושת הייאוש יצרה אומץ שהוביל אותו לישוע.

אנו רואים גם ענווה מצדו של המצורע. הוא מטיל את עצמו על האדמה, וכשפניו מופנות לעפר הוא מכריז את האמונה שלו, "אם תרצה אתה יכול לטהר אותי". שימו לב שהוא לא אומר "אלוהים, אם אתה מוכן, אתה יכול לרפא אותי". האיש הזה מודע לכך שהוא צריך להיות מטהר מהצרעת שלו. האדון לא הגיע בשביל האנשים הבלתי תלויים, אלא לאלה שמודים ברצון על אשמתם ועל הצורך שלהם להיות מטהרים באדם הפנימי שלהם. יותר מידי אנשים נשענים על הניסיון שלהם להיות מספיק טובים; ואילו האיש הזה שמגיע למשיח, מודה שהוא לא יכול לעשות את זה לבד. הוא ידע שהרפואה שלו הייתה בידיים של ישוע. הוא היה תלוי לחלוטין במה שאלוהים יעשה עבורו מתוך רחמים.

ישנם אנשים שהיו רוצים לחשוב שהם יכולים להרוויח את חסדו של אלוהים. הם לא מבינים את הצורך האישי שלהם. זה כמו האיש שהתלונן בפני חבריו על העלות המופרזת של הביטוח על רכב הספורט שלו. "איך זה יכול להיות כל כך יקר, שלא ביצעתי אפילו עבירת תנועה אחת" הוא אמר. כאשר חבריו ערערו על דו"ח עבירות התנועה ה"נקיי" שלו, הוא השיב, "טוב, זה כמעט נקי, יש לי רק כמה נקודות" איך יכול להיות שדו"ח עבירות התנועה שלו כמעט נקי? הדו"ח יכול להיות או נקי או לא! הדרך היחידה שיהיה לך דו"ח נקי לפני אלוהים היא לבוא אליו, להתוודות שחטאת ושהחיים שלך מוכתמים על ידי צרעת החטא. בואו אל ישוע והיטהרו!

בליבו של המצורע לא היה ספק שישוע יכול לעשות זאת. התייעוד האחרון של האדם שריפא מצורע היה אליהו, כאשר הוא ריפא את נעמן, שר צבא ארם (מלכים ב' פרק ה' 19-1), אך למצורע הזה שעמד לפני ישוע, לא היה כל ספק או קושי להאמין ביכולתו של המשיח לבצע ריפוי שכזה. השאלה שלו הייתה קשורה יותר לנכונות של אלוהים. הוא יודע שישוע הוא אדם קדוש, והוא מפחד לגרום לו להיות טמא. על פי ספר ויקרא, כאשר באים במגע עם מחלה, כמו שלמצורע היה, אותו אדם היה צריך לרוחץ את הבגדים שלו ונהיה טמא (באופן סמלי) למשך אותו היום (ויקרא ט"ו 7-1; 31).

אנשים מעטים האמינו שאלוהים ירפא צרעת, מכיוון שכל מי שהיה נגוע במחלה נתפס בתור אדם טמא שלא יכל להיות תחת חסדו של אלוהים. אני יכול לדמיין כיצד הקהל ליד ישוע נרתע באימה כשהוא ראה

מצורע בקרבם. מיד, אימהות אחזו בילדיהן לפני שהן נסוגו ממנו במהירות. האם ישוע יכעס על תעוזה וחוצפה שכזאת? בעוד שהאנשים סביבו הביטו בתדהמה ישוע התכופף, הביט בו בגובה העיניים, הניח את ידו על ראשו של האיש ואמר, "רוצה אני! הטהר!" ישוע נגע בו! כאשר עשה זאת, הבלטות על ידיו הפכו לאצבעות, אוזניו מיד רופאו, הרגליים צצו אל מול עיניהם, גבותיו וריסיו גדלו והשיער מיד גדל על ראשו. אלה שצפו בהו בתדהמה, בזמן שילדיהם החלו לשאול את הוריהם על מה שקרה לאיש הזה. ישוע לא היסס לרגע. הוא מוכן לרפא את אלה שבאים אליו באמונה. כולי תקווה שכל אחד מאתנו היה מתקרב לישוע עם אמונה איתנה שכזו, ששום דבר לא יכול לגבור עליה!

מדוע ישוע נגע בו? הוא ריפא אנשים אחרים מרחוק (יוחנן ד' 43-54, מתי ט"ו 28), מדוע לא הפעם? איך אתה חושב שהמצורע הרגיש כאשר ישוע נגע בו? מהו המסר שמועבר במגע לאדם אחר?

כמה זמן עבר מאז שמישהו נגע במצורע הזה? אני תוהה אם הוא התרגש ברוחו כאשר ישוע נגע בו. ללא ספק, במובן הפיזי הוא החל לבכות על כך שהאדון נגע בו. הוא חש את חמלתו ואהבתו של ישוע! איזה מראה ייחודי זה היה, להיות עד לחמלה של ישוע המושיע מועברת באמצעות ידו כאשר הוא נגע במצורע. אני בטוח שכולנו היינו בוכים אם היינו רואים את אהבת האלוהים נוגעת במצורע המנודה, שאיש לא נגע בו.

חמלה היא תכונה נדירה ומאוד נזקקת בימים אלו. בתחילת שנות השמונים, כאשר איידס הייתה מחלה חדשה, רבים לא הבינו, ובוודאי הרופאים בשלב מוקדם זה, כיצד היא מועברת לאנשים אחרים. הנסיכה דיאנה ביקרה אנשים עם איידס, הושיטה את ידה ונגעה בהם. עדיין יש לי את התמונה בראש, שהיא נוגעת באותם חולים. חמלה מייצרת אהבה ומסירות. דיאנה לא הייתה קדושה, אלא אדם רגיל, שהמחלה הנוראה הזאת ומצוקתם של האנשים שסבלו ממנה נגעו לליבה.

דבר אלוהים אומר לנו, "ומִיָּד נִעְלְמָה הַצָּרֶעֶת." האם אתה חושב שהרקמות בגופו התחדשו באופן מידי? האם ידו צמחה בעודם מסתכלים עליו? למה ישוע אמר לו לא לספר לאיש אלא ללכת ולהראות את עצמו לכהן בבית המקדש?

ייתכן שישוע היה מודאג מכך שהאיש לא יבצע את המסע הארוך של 70 ק"מ לירושלים כדי לראות את הכהן. דעתו יכלה להיות מוסחת בקלות על ידי אנשים שרצו לשמוע את הסיפור של מה שישוע עשה, ואותו האיש לא היה מתקבל בחזרה לחברה ולקהילת המאמינים עד שקיבל אישור על טהרתו מהכהן. טיהור הצרעת היה גם עדות לכהנים בירושלים שעידן המשיח בפתח. מעניין לראות שלוקס מתחיל את הפסקה הבאה בכך שהוא מציין בפני הקוראים, שהפרושים ומורי התורה צפו בכל מהלך שישוע ביצע באותה תקופה (פסוק 17).

ישוע מרפא איש משותק, לוקס ה' 26-17

בחמשת הקטעים הבאים של כתבי הקודש, לוקס מספר לנו על חמישה סיפורים שנויים במחלוקת (ה' 17-26, 27-32, 33-39; ו' 5-11, 6-11) שמובילים לקונפליקט בן ישוע להנהגה הדתית והפרושים. בקטעים אלה אנו רואים את ישוע כמי שאינו מקבל את הסטאטוס קוו, את המצב הקיים, אלא מאתגר את הדרך שבה הדברים נעשים כדי שאנשי האלוהים יראו דברים ואנשים כפי שאלוהים רואה אותם. על פי התיאור המקביל של מרקוס (מרקוס ב' 1), הסצנה התרחשה בכפר נחום על החוף הצפוני-מערבי של הכנרת. מרקוס כותב שישוע שהה באחד הבתים שם:

בְּאַחַד הַיָּמִים, כְּאִשֶׁר לָמַד וּלְיָדוֹ יָשְׁבוּ פְּרוּשִׁים וּמֹרֵי תּוֹרָה שֶׁבָּאוּ מִכָּל כְּפָרֵי הַגָּלִיל וּמִיְהוּדָה וּירוּשָׁלַיִם, קִיְּתָהּ בּוֹ גְבוּרַת יְהוָה לְרַפָּא. וְהָיָה אֲנָשִׁים נוֹשְׂאִים אִישׁ מִשְׁתָּק עַל אֲלוֹנְקָה וְהֵם מְנַסִּים לְהַכְנִיסוֹ לְתוֹךְ הַבַּיִת כְּדֵי לְהַנִּיחוֹ לָפְנָיו. אֵדְ כִּיֹּן שֶׁלֹּא מִצְאוּ דָרֶךְ לְהַכְנִיסוֹ בְּגִלְל הַקְּמֹון, עָלוּ עַל הַגֶּג וְהוֹרִידוּהוּ עִם הָאֲלוֹנְקָה דָרֶךְ הַרְעָפִים לְתוֹךְ הַבַּיִת, לָפְנֵי יֵשׁוּעַ. כְּרָאוּתוֹ אֶת אֲמוּנָתָם אָמַר אֵלָיו: "בְּן אָדָם, נִסְלְחוּ לָךְ חֲטָאִיד." הַחֲלוֹ הַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוּשִׁים לְהַרְהֵר וְאָמְרוּ: "מִי הוּא זֶה הַמְדַבֵּר דְּבָרֵי נְאֻצָּה? מִי יָכוֹל לְסַלַח עַל חֲטָאִים זֹלָתֵי אֱלֹהִים לְבִדּוֹ?" אוּלַם יֵשׁוּעַ יָדַע אֶת מַחְשְׁבוֹתֵיהֶם וְהִשִּׁיב לָהֶם: "מָה אַתֶּם מְהַרְהֵרִים בְּלִבְבְּכֶם? מִה יוֹתֵר קָל: לוֹמַר 'נִסְלְחוּ לָךְ חֲטָאִיד', אוּ לוֹמַר 'קוּם וְהִתְהַלֵּד'? אֵד לְמַעַן תִּדְעוּ כִּי לָבֹן-הָאָדָם הַסְמֻכוֹת עָלֵי אֲדָמוֹת לְסַלַח עַל חֲטָאִים, הַרִינִי אוֹמֵר לָךְ" -- פָּנָה אֶל הַמִּשְׁתָּק -- "קוּם, קַח אֶת הָאֲלוֹנְקָה וְלֵךְ לְבֵיתְךָ!" הוּא קָם מִיָּד לָנֶגֶד עֵינֵיהֶם, הָרִים אֶת הָאֲלוֹנְקָה וְהִלָּךְ לְבֵיתוֹ כִּשֶׁהוּא מְהַלֵּל אֶת אֱלֹהִים. תִּדְהַמָּה אַחְזָה אֶת פְּלֶם, וּבְלִבּ מְלֵא יִרְאַה הִלְלוּ אֶת אֱלֹהִים וְאָמְרוּ: "נִפְלְאוֹת רְאִינוּ הַיּוֹם!" (לוקס ה' 26-17).

לוקס פותח באמירה של המבקרים שרדפו אחרי ישוע וקיוו למצוא הזדמנות להכפיש את שמו ולמצוא משהו לא חוקי בלימוד שלו, כדי שיוכלו להכריז עליו כעל נביא שקר. הם באו לבדוק ולחקור כל מילה וכל צעד שהוא עשה.

בפסקה זו אנו שוב רואים ביטוי של אמונה שנולדה כתוצאה מייאוש, כלומר כמה אנשים שהביאו את ידידם לישוע. כשהגיעו לבית שבו ישוע שהה, הם התאכזבו מהקהל העצום שנאסף סביבו והתאמצו להתקרב מספיק כדי לשמוע את מה שלימד ישוע מבעד לדלתות או לחלונות. קטע מקביל במרקוס ב' 12-1 מוסיף שהיו ארבעה חברים שנשאו את האיש המשותק על אלונקה. האהבה לחברם ותחושת הייאוש הובילה לגיבוש תוכנית פעולה. הם תכננו לעלות במדרגות החיצוניות אל הגג, לשבור את רעפי הגג ולהוריד את ידידם לישוע. במהלך החום של הקיץ במזרח התיכון, לעיתים קרובות אנשים ישנו על גגות שטוחים ונהנו מבריזה מרעננת.

פסוק 17 אומר, "הִיְתָה בּוֹ גְבוּרַת יְהוָה לְרַפָּא." מדוע שלוקס יסב את תשומת ליבנו לזה? האם כוחו של אלוהים לא תמיד נוכח כדי לרפא את החולים?

במהלך מפגשים קהילתיים ישנם זמנים של משיחה מיוחדת (תקרא לזה איך שתרצה). אני מעדיף לחשוב על המשיחה כעל נוכחות מיוחדת והתגלות של אלוהים. בזמנים אלה, נראה שיש מודעות מוגברת לנוכחותו של אלוהים. מצב זה של מודעות גם מעלה את הציפייה לראות מה אלוהים עתיד לעשות.

אני יכול לספר לכם על אירוע שהיה מאוד דומה לסיפור הזה שבדיוק קראנו בספר לוקס. זה קרה ממש לנגד עיני. זה לא התרחש בירושלים או בקהילה, אלא בסלון של מישהו בעיר הולדתי, דוברקורט, הארוויץ', באסקס שבאנגליה, שם עזרתי בהנהגת קהילה קטנה. בדיוק חזרנו מטבילה וחגגנו בביתנו של מישהו, שהיה קרוב לחוף הים. רק כמה אנשים הוטבלו וכולם היו מבוגרים. באותו זמן, הרגשנו שאלוהים רוצה שנעשה את טבילתנו באירועים מאוד פומביים כדי להיות עדות לאנשים אחרים בעיר שלנו. אחרי הכול, חשבנו שאם הטבילה היתה אמורה להיות הצהרה פומבית, אז בואו באמת נכריז על זה באופן פומבי!

זה משך את תשומת הלב של אנשים, וגם את תשומת ליבם של העיתונאים המקומיים (אחרי הכול, זו היתה עיירה קטנה וזה לא היה מחזה שראית כל יום; אנשים לבושים באופן מלא שנכנסו לים הצפוני הקר). בבית שבו התכנסו לאחר מכן כדי לחגוג נכחו בין שלושים וחמישה לבין ארבעים אנשים, וזה לא היה מפגש רשמי. חלק מהאנשים התקבצו בפניה ושרו שירי הלל עם גיטרה, חלק מהם דיברו וצחקו, ואחרים פשוט אכלו ביחד. טוני טיילר, אחד האנשים שהוטבלו, התייבש והחליף בגדים, אבל הוא סבל מכאב כתוצאה מהקור.

טוני היה נכה במשך ארבע-עשרה שנים. הוא נהיה נכה כשנפל ממנוף שבו עבד ברציפים בהאריץ', בפארקסטון קאי. הרתמה שלו לא היתה מחוברת כראוי, וכשהיא השתחררה, טוני נפל מהמנוף הגבוה אל המספנה הקשה, וסבל מפגיעה ישירה בצוואר ובגב. הרופא לא נתן לטוני הרבה תקווה שהוא יחלים, ואמר לו שיכולת התזוזה שלו תידרדר. הוא חייב את טוני לקחת תרופות חזקות נגד כאבים באופן עקבי.

בשל הפגיעה, ידענו שהטבילה בים יכולה להיות עבורו חוויה קשה ולא נוחה. הים הצפוני רגוע לעיתים רחוקות, וטוני יכל להיכנס למים רק בעזרת אדם אחד מכל צד. הוא רצה להיטבל בים עם שאר חברי הקבוצה. לאחר הטבילה, התאספו יחד כדי להודות לאלוהים על טובו ולהתפלל עבור אלה שנטבלו. טוני רצה להירפא, אבל הוא לא ביקש תפילה לריפוי בשלב זה. רוג'ר, רועה הקהילה הראשי שלנו, רצה להתפלל עבור טוני.

אחרי שאכלנו ובילינו זמן רב בהתחברות והלל, התכנסנו סביב טוני, ורוג'ר התפלל תפילה פשוטה. רבים מהאנשים שנכחו התכנסו יחד, הושיטו את ידיהם וזעקו לאלוהים בתפילה. ואז, טוני התבקש לעשות משהו שברך כלל הוא לא יכל לעשות. למרות הקושי, טוני התכופף והוריד את נעליו, אבל הוא אמר שהוא עדיין מרגיש כאב. התפללנו שוב. אחרי שהתפללנו בפעם השנייה, רוג'ר שאל אותו אם הוא מרגיש משהו שונה. טוני הבחין שמשוהו השתנה והרגיש שהוא רוצה לעשות צעד של אמונה, פשוטו כמשמעו. וכך, כאשר הוא נמצא בתנוחת עמידה, טוני זינק מעל שרפרף לפניו. הוא התחיל לרוץ במסדרון, לקפוץ ולנגוע בתקרה. הוא הודה לאלוהים בקריאות רמות. זה היה ריפוי מדהים ומידי. כל הנוכחים בחדר בכו וביניהם, בנו של טוני מארק, שמעולם לא ראה את אביו הולך ללא עזרה.

מאותו יום טוני נרפא מהפגיעה בעמוד השדרה שלו והיה מסוגל להחזיר את כיסא הגלגלים שלו לרופא, שנדהם מההתאוששות המידית. הרופא הפסיק לתת לו מרשם לתרופת נגד כאבים, כי טוני לא היה זקוק להם, אבל הרופא היה מאוד מבולבל לגבי ההתרחשות של דבר כזה. למרות שהרופא לא הצהיר שהוא מאמין, זה גרם לו לתהות והוא הודה שהוא נדהם מההחלמה.

העמיתים לעבודה של טוני היו עוצרים אותנו ברחוב כדי להודות לנו על שריפאנו את החבר שלהם. זה יצר הזדמנויות לדבר על מי באמת ריפא את טוני. העיתונאים דיברו עם טוני על החוויה שלו ופרסמו כתבה בעמוד הראשון של העיתון. בכותרת היה כתוב, "הרפואה שלי", וצורפה תמונה של טוני קופץ מעל גדר עץ בגובה מטר. שנים רבות לאחר מכן, טוני היה ידוע בתור האיש שרץ לכל מקום אליו הוא צריך להגיע. כששאלתי אותו מדוע הוא רץ, הוא ענה שהוא רוצה להדביק את הפער של אותן ארבע-עשרה שנים אבודות.

הריפוי הזה הפתיע את כולנו לטובה. אלוהים הגיב לאמונה פשוטה. אף אחד מאתנו מעולם לא ראה משהו כה פתאומי ונפלא בכל הנוגע לריפוי. מאוחר יותר, כשחשבתי על הנס הזה שהתרחש אל מול עינינו, נזכרתי בנוכחות מאוד מיוחדת של אלוהים בחדר, שלדעתי היתה תוצאה של דבר אלוהים, אווירה של השתחויה, ואמונתו של טוני באלוהים.

אלוהים מופיע בזמנים מסוימים שבהם יש ביטוי של אמונה והשתחויה. ישנם גם זמנים שאין נוכחות מיוחדת של אלוהים וריפוי עדיין מתרחש, אבל לפעמים אתה פשוט יכול להרגיש את נוכחותו וכוחו של אלוהים בחדר. זה יכול להתרחש בזמן של הלל, כשאנשים מתרכזים באופן מלא באדון; זה יכול להתרחש בגלל ציפייה מלאה אמונה בין אלה שנאספו. אני אוהב לחשוב על אמונה כציפייה - מה אתה מצפה שאלוהים יעשה באסיפת הקהילה? יהא לכם כאמונתכם! (מתי ט' 29). זה יכול לקרות כתוצאה מרעב של קבוצה מסוימת לאלוהים או אולי, אמונה שנוצרה בעקבות לימוד של דבר אלוהים. אלוהים אוהב להיות נוכח בין גוף של אנשים שמתמקדים רק בו.

אני תוהה איך הרגיש בעל הבית, כשלפתע הגג התחיל להתפורר והפנים של האנשים הציצו פנימה. לעיתים קרובות, אנשים לא יודעים מהו הצורך שלהם או אפילו לא יודעים להגדיר אותו במילים. אנחנו לא יודעים למה האיש היה משותק, אבל זה אפשרי שזה קרה בעקבות חטא שהוא ביצע. סבל פיזי יכול להתרחש בגלל חטא שנעשה ואותו אדם לא חזר בתשובה. לאחר שדוד המלך חטא עם בת שבע, וניסה להסתיר את מה שהוא עשה מפני העם, הוא הרגיש סבל פיזי עד שהוא חזר בתשובה וליבן את העניינים עם אלוהים:

כִּי הִחַרְשֵׁתִי בְּלוּ עֲצָמֵי בְּשֹׁאֲגֹתַי כָּל-הַיּוֹם. כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדָד: נִהְפָּךְ לְשֹׂדֵי בְּחַרְבֵּנִי קִנְיָן סֶלָה. חֲטָאתִי אֹדְעֶיךָ וְעֹנִי לֹא-כִסִּיתִי- אֶמְרֹתַי אֹדָה עָלַי פִּשְׁעֵי לִיהוָה. וְאַתָּה נִשְׂאֵת עֲוֹן חֲטָאתַי סֶלָה (תהילים כ"ב 3-5).

ישוע קודם כל פנה אל הצורך הרוחני של האדם המשותק למחילה, ולאחר מכן לצורך הגופני שלו להירפא. האדון הגיב לאיש לאחר שראה את אמונתם של חבריו. הקטע אומר, "כִּפְאוֹתוֹ אֶת אֲמוֹנָתָם", לא אמונתו. זה צריך לעודד כל אחד מאתנו שעומד בתפילה עבור החברים שלו. אנו יכולים לגעת בליבו של המושיע והרופא שלנו, עם הבעת אמונתנו כלפי ידידינו ואהובינו.

כאשר ישוע אמר "בֶּן אָדָם, נִסְלְחוּ לָךְ חַטָּאֵיךָ" מתנגדיו של ישוע גינו זאת וקיוו לגבש טענה נגדו. נראה שאנשים החלו למלמל וללחוש בחדר אחרי שישוע דיבר. זה היה הדבר שאותו חיפשו מתנגדיו. מה נותן לו את הזכות לומר, "נִסְלְחוּ לָךְ חַטָּאֵיךָ?" מי יכול לסלוח לחטאים אלמלא אלוהים? טענה זו, שהוא מסוגל לסלוח על חטאים היא אכן טענה מדהימה. בספרו "האמונה המשיחית - אמת או שקר?" ק.ס לואיס מגדיר את זה היטב:

מחלקה של טענה הזאת אנו מתעלמים, היות ושמענו אותה כה רבות, עד כדי אין אנו רואים לאן היא מגיעה. אני מתכוון לטענה שהוא סולח חטאים - כל חטא שהוא. אם יגיד זאת מישהו אחר חוץ מאלוהים, באחת לא יתקבל הדבר על הדעת, אלא ייראה מגוחך מאוד. אנו כולנו יכולים להבין, שמישהו סולח לאדם, שעשה לו רעה. אתה דורך על אצבע רגלי, ואני סולח לך. אתה גונב את כספי, ואני סולח לך. אבל מה עלינו לחשוב על אדם, ממנו לא גנבו ועל רגלו לא דרכו, המודיע, שהוא סלח לך עבור זה, שדרכת על אצבעות רגליהם של אנשים אחרים וגנבת את כספם של אחרים? "טימטוס" הוא התיאור האדיב ביותר, שאנו יכולים לתת להתנהגותו של איש זה. בכל זאת, זהו מה שישוע עשה. הוא אמר לבני-אדם, שנסלחו כל חטאיהם, ומעולם לא חיכה כדי להתייעץ עם כל שאר האנשים, שבלי ספק נפגעו על ידי חטאים אלה. הוא התנהג, ללא היסוס, כאילו היה הוא הצד

העיקרי הנוגע לעניין, הוא שנפגע ביותר על ידי כל העברות. זה הגיוני רק אם הוא באמת אלוהים, שעל חוקיו אנו עוברים, ושכל חטא פוגע באהבתו. בפי כל דובר, שאינו אלוהים, מילים אלו היו נחשבות בעיני כטיפשיות ויהירות, ששום דמות בתולדות-האדם אינה יכולה להתחרות אתו בנדון זה.²

האם ישוע הרגיש מאוים על ידי הפרושים ומורי התורה? מה אתה רואה בקטע הזה שמראה לך שהוא לא? כיצד אתה מפרש את הפסוקים 21-25?

כדי להראות שאכן יש לו כוח עלי אדמות כדי לסלוח על חטאים, האדון מוכיח זאת על ידי בחירה באפשרות הקשה יותר, לפקוד על האיש לקום, להרים את האלונקה שלו, וללכת הביתה. אל מול כולם, האיש מגיב לפקודה על ידי כך שהוא מתרומם למצב ישיבה, ובאופן פלאי הוא קם, לתדהמת כולם מלבד מתנגדיו של ישוע שצפו.

אין ספק שזוהי טענה עקיפה להיותו אלוהים. האב מגבה את הצהרתו של ישוע על ידי ריפוי האיש. רפואה באה מאלוהים, וכאן אנו רואים את אלוהים מגבה את הצהרתו של ישוע בכך שהוא ממלא את האיש המשותק בחיים וכוח, מה שמרפא אותו לחלוטין. סביר להניח שהיו כאלה בקהל "הנעלה" שהתמלאו בזעם, והאנשים הפשוטים והעניים נדהמו והיללו את אלוהים. "תִּדְהָמָה אֶחְזָה אֶת פְּלִים, וּבְלֵב מְלֵא יִרְאַה הִלְלוּ אֶת אֱלֹהִים." יראת ה' שכנה בחדר. אנא ממך אלוהים, עשה את אותו הדבר בקרבנו!

קל לפספס את הטבע המאתגר של פעולותיו של ישוע כאשר הוא הלך נגד הסטריאוטיפים הנורמליים והציפיות של התקופה בה הוא חי. אם היינו עדים למצבים האלה בימינו, אני תוהה כמה פעמים היינו נעלבים או מבולבלים על ידי הפעולות שישוע היה בוחר לנקוט במציאות חיינו כיום, כאשר הוא ממשיך להושיט את ידו לאנשים הבזויים, הדחויים והמנוודים מן החברה? אנחנו אף פעם לא רוצים להיות בצד הלא נכון של החמלה של אלוהים, להימצא בחוסר הסכמה, בעוד רצונו של אלוהים הוא להושיט את ידו ולגעת במישהו שזקוק לריפוי וסליחתו של אלוהים.

תפילה: אלוהים, אנא עזור לי לראות אחרים דרך העיניים האוהבת והמרחמות שלך. חסדך מוביל אנשים לחזור בתשובה. שמור עלינו מפני ההנחות שלנו, ותנצור את ליבנו ורוחנו להיות פתוחים אליך.

קית' תומאס
דוא"ל: keiththomas7@gmail.com
אתר אינטרנט: www.groupbiblestudy.com

² ק.ס לואיס, *האמונה המשיחית – אמת או שקר?* (1952; קרן אחוה משיחית 1998) 54-55.